

חברתו של "שולמן ישלם", שבנה נלקח ממנה לאימוץ,

מגוללת את סיפור חייה ותובעת ממישרד-הסעד:

רינה עם הילד
„חפצו לי אותו“

בית, אבל שוב התחלתי לקבל דיכאונות. הלכתי שוב לשרה גרוסמן, ואמרתי לה: מצבי מתערער, והיא שלחה אותי לבית החולים טלביה בירושלים. זה היה ב-1971. בטלביה הייתי שלושה חודשים, אבל כלום לא השפיע. המצב לא השתפר, למרות שניסיתי להשתתף, לעזור לטיפול. הייתי שוכבת, מעשנת סיגריות בשרשרת, וחושבת על התאבדות.

„זה הילד שלי!“

כשיצאתי, הזמנתי לעובדת הסוציאלית בוויצ'ו, יוטה שכטר, לשיחה. היא אמרה לי: הילד גדל, ואת במצב כזה. צריך שילד יהיה עתיד, אמרתי לה: את צודקת. היא הציעה לי שהוא יהיה בקיבוץ. הסכמתי. אחרי שלושה שבועות הזמינה אותי שוב לשיחה.

מ-1973 התחלנו לדבר בצורה רצינית על הילד. עד שנת 75 היא עמדה על זה שיהיה במישפחה אומנת. לא הסכמתי, כי לא רציתי שיהיה לו תחליף לאם. היא אמרה לי: רינה, את לא נראית לי יציבה, את לא יכולה לטפל בו. אמרתי לה: אני אטפל בו, אני אחנך אותו ואאכיל אותו. מבחינה כלכלית קשה לי כרגע, אבל מצבי הנפשי הוא עניין פרטי שלי. בן זה לא יפגע, היא שלחה אותי לעיר בדת הסוציאלית בהרצליה, נורית קאופר מן. וציפיתי ממנה לדיור לי וליילד.

היא קיבלה מיכתב עם חוות-ידעת מיוטה שכטר, ואמרה לי שדיור לא אוכל לקבל אצלה למרות שסיפרתי לה שקשה לי כל יום דחו אותי, עד שנמאס לי. אמרתי לה שהם תוכננו את זה בכוחנה, עד שיימאס לי ויסדרו את הילד במישפחה אומנת. אמרו לי: נוכל רק לתת לך תמיכה חודשית, אבל לא קיבלתי כב יכול בגלל שנורית קאופמן עושה, והתיק עבר לאורה דותן שאני הולכת אליה עד היום.

יוטה אמרה לי שהם יתנו את הילד למישפחה אומנת. הסכמתי לבסוף, בתנאי שאוכל לראות אותו כל יום. היא לא הסכימה, ואמרה לי שאוכל לראות אותו רק כל שבועיים. התפרצתי, לא הסכמתי, אמרתי לה: זה הילד שלי, ואני רוצה אותו! הם אמרו לי: את נראית מדוכאת ולא יציבה, וזכותנו לעשות מה שאנחנו רוצים. עברתי לגור בהרצליה, עם אדם מבוגר בשם דודו לוי, שהוא כמו אבא שלי. התיחלתי לטפל באדם זקן חולה, שכן שלי, תמורת תשלום. יוטה באה אלי להרצליה, ראתה שהבית מסודר, ובביקור שני כשהילד היה אצלי (בשבתות ובחגים מר-תר לקחת את הילד הביתה), ראתה ש-הילד נקי ומסודר ואוכל בזמן, אבל בכל-ואת החליט לתת אותו למישפחה אומנת.

התחזירו לי את הילד!

אני התאכזבתי מהעניין, כי לא היה לי נעים. באתי למחרת לשרה גרוסמן, היא אמרה לי: מה אתם עושים, צחוק? אמרתי לה שהחברה שלי לא הסכימה ואני לא אשמה. שרה צילצלה לוויצ'ו, ואמרה להם שיחזיקו אותו עד להודעה חדשה. חתמתי בוויצ'ו על טופס, אינני זוכרת בדיוק על מה, והתחלתי לבקר אצל אמיר (שם בדוי) יום יום. יושבת איתו, רוחצת אותו, מחתלת אותו, מאכילה אותו, לוקחת אותו לטייל. עקבתי אחר ההתפתחות שלו. שמונה חודשים זה הלך יפה. הרגשתי שהילד בסדר, שאני רוצה להתקדם למענה, והשתוקקתי לבנות בית כמו כל אם, ולהוציא אותו משם. בינתיים הייתי מבקרת

מרים עלי ידיים הרבה, שותה הרבה. אמרתי לעצמי כל הזמן, אולי הוא יירגע ויחזיר אלי. התחלתי לעבוד כמו משוגעת, במספרה, במיסעדה, ובינתיים הלכתי לסדר את עצמי ואת הילד. הייתי בחודש הי שביעי, והלכתי לעובדת הסוציאלית שרה גרוסמן מלישכת-הסעד בגיבעתיים. היא רצתה שאתן את הילד לאימוץ, טענה ששולמן לא יציב כאב, ושאני לא אוכל לפרנס את הילד. אתם לא נשואים, היא אמרה לי, תני אותו לאימוץ, ולא יהיו לך כאבי ראש. לא הסכמתי. הם ניסו ללחוץ, אמרו לי, אנחנו משתדלים לעזור לילד. חשבתי להכניס אותו לוויצ'ו ולהוציא

„**ח**טפו לי את הילד! אני רוצה להחזיקו! אם לא אמצא את הילד, אין ערך לחיי!“ זעקה האשה. הדמות היפה והמטופחת, שנכנסה אל החדר לבושה שימלתי-הריון לבנה, שצורה השחור אסוף על עורפה, עיניה הירוקות מאופרות בעדינות וכולה אומרת ביטחון עצמי החלטיות, נעלמה כלא-הייתה. במקור מה ניצבה לפתע אשה מרירה, זועמת, מיואשת, אכולת-ספקות, שדמעותיה זול-זות ללא מעצור, שצורה פרוץ, ידה מהי זיקה בתצלום של ילד קטן בורועותיה היא ושניהם מחייכים זה אל זה באושר. היא הצמידה את התמונה אל ליבה כאילו אמרה כי כך תצליח להשיב את בנה אליה.

רינה עם מרדכי („שולמן ישלם“) משולם, אולי הוא יחזור אלי!

רינה אכרביה בת ה-30, ממוצא תורכי, כי ידידתו-לשעבר של העבריין מרדכי משולם הידוע בכינויו „שולמן ישלם“, מגוללת את המאורעות, שעברו עליה מאז היכרותה עם שולמן.

מספרת רינה: הכרתי את שולמן בסטיקיה שלו בכי כריה-מושבות בתל-אביב. עברתי כמלצרית בסטייקית אפרו בכביש החוף. לפני ש-הכרנו היה שולמן נשוי פעמיים. התגרש. הוא היה אז בן 56, ואני בת 22. יצאנו רצינו להתחתן, לבנות בית, להסיר תדר. אבל מישפחתו התנגדה, אינני ירדע מדוע. לא רצינו להיפרד, וגרנו יחד בגיבעתיים. הוא אמר לי שהוא מאד מעוניין בילדים. נכנסתי להריון. הייתי אז בת 23.

שאלתי אותו: מה יהיה עכשיו? אני בהריון? הוא אמר לי: אני מצטער מאד. האחים שלי מתנגדים שנגור ביחד, ואמר לי לעזוב את הדרה. שכרתי לעצמי דירה אחרת בגיבעתיים, דירת-חדר קטנה שלא היו בה תנאים טובים גדל ילד. לא היה לי כסף. מכרתי את הטלוויזיה, הייתי בצמצום. מכרתי הכל, חשבתי רק על הילד. לא רציתי להגיש נגד שולמן תביעת אבהות, כי הוא היה אלים. תוקפני,

רינה בשירות-חובה, גולדתי בלי אס, במוסדות!

אותו אחרי שאסדר. היתה לי חברה ש-גדלה אתי במוסד הדר ברמתיים, שמה מלכה בנימין. היא הציעה שהיא תטפל בו ואני אוכל לעבוד. היססתי קצת, ואחרי כך אמרתי לעצמי: מוטב שיהיה אצלה, ולא בוויצ'ו.

„זה אבא שלך!“

שרושה ימים לפני שילדתי היא באה אתי לשרה גרוסמן, וחתמה ש-היא תטפל בו ואני אתן לה כל חודש 600 לירות. ילדתי. שולמן היה צריך לבוא מהכלא לברית, אבל ברגע האחרון לא שחררו אותו בגלל שלא התנהג יפה. בכיתי, חזרתי מהכלא עם נהג-מורנית שהיה הסנדק.

הכל עבר בסדר, והשכנה החלה לטפל בילד. אחרי שבוע ראיתי שהיא עובדת אותו, לא מחליפה לו, וסומכת עלי בתור האמא, שאני אטפל בו. אמרתי לעצמי ש-לא כדאי לשלם לה 600 לירות, וביקשתי ממנה לבוא אתי ולבטל את החתימה בי-וויצ'ו. אחרי שבוע היא הלכה אתי וביטלה את החתימה. לקחו לי את הילד, ביטלו את החתימה והעלו אותו לישון.